

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci navrhovatele: **přípravný výbor pro konání místního referenda ve městě Velké Meziříčí k zahájení projektové přípravy dle výsledku architektonicko-urbanistické soutěže o návrh Náměstí a přilehlých ulic ve Velkém Meziříčí**, jednající zmocněncem Tomášem Bílkem, bytem Na Výsluní 4, Velké Meziříčí, zastoupený Mgr. Pavlem Černým, advokátem Frank Bold advokáti, s.r.o., se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **město Velké Meziříčí**, se sídlem Radnická 1, Velké Meziříčí, o návrhu na vyhlášení místního referenda ve městě Velké Meziříčí,

t a k t o :

- I. Vyhláší se** místní referendum ve městě Velké Meziříčí o této otázce: Souhlasíte s tím, aby město Velké Meziříčí udělalo veškeré možné kroky k zahájení projektové přípravy obnovy Náměstí a přilehlých ulic ve Velkém Meziříčí dle vítězného návrhu jednokolové projektové architektonicko-urbanistické soutěže vyhlášené dne 7.4.2016 městem Velké Meziříčí?
- II. Místní referendum se bude konat souběžně s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve dnech 20. a 21.10.2017.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í:

Navrhovatel se návrhem doručeným soudem dne 8.9.2017 domáhal podle § 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vyhlášení místního referenda ve městě Velké Meziříčí o této otázce: Souhlasíte s tím, aby město Velké Meziříčí udělalo veškeré možné kroky k zahájení projektové přípravy obnovy Náměstí a přilehlých ulic ve Velkém Meziříčí dle vítězného návrhu jednokolové projektové architektonicko-urbanistické soutěže vyhlášené dne 7.4.2016 městem Velké Meziříčí? Navrhovatel požadoval konání místního referenda souběžně s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve dnech 20. a 21.10.2017, eventuálně současně s prvním kolem volby prezidenta republiky ve dnech 12. a 13.1.2018.

I. Shrnutí procesního postoje navrhovatele

Navrhovatel svůj návrh odůvodnil tím, že zastupitelstvo města dne 5.9.2017 na svém jednání o vyhlášení referenda nerozhodlo, neboť pro jeho vyhlášení bylo jen 11 hlasů (a k vyhlášení bylo třeba 12 hlasů). Navrhovatel má za to, že o navržené otázce konat referendum lze, vyhlášení referenda nic nebrání a požaduje tedy, aby soud o vyhlášení referenda rozhodl.

II. Shrnutí procesního postoje odpůrce

Odpůrce ve svém vyjádření uvedl, že zastupitelstvo města o vyhlášení referenda nerozhodlo, přestože bylo jeho vyhlášení radou města doporučeno. Podle odpůrce vyjádřili někteří zastupitelé pochybnosti o souladu navrženého referenda se zákonem (konkrétně s § 7 písm. d/ a e/ zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, dále jen „zákon o místním referendu“), neboť by položená otázka či rozhodnutí o ní mohlo být v rozporu s § 23 odst. 6 zákona č. 137/2006 S., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“). Pojem zvláštní řízení použitý v § 7 písm. e) zákona o místním referendu pak může dopadat právě na jednací řízení bez uveřejnění. Někteří členové zastupitelstva se také domnívali, že položená otázka není jednoznačná, neboť pojem „vítězný návrh“ (který je v ní použitý) se v soutěžních podmínkách architektonické soutěže ani v protokolu o hodnocení návrhů nikde nevyskytuje; není tak jasné, že se jedná o návrh, který se podle hodnocení poroty umístil na prvním místě.

Odpůrce závěrem uvedl, že se v případě vyhlášení místního referenda ztotožňuje s termínem navrženým v návrhu.

III. Posouzení věci soudem

Podle § 91a odst. 1 písm. b) s.ř.s. se lze návrhem u soudu za podmínek stanovených zvláštním zákonem domáhat vyhlášení místního referenda.

Zvláštním zákonem je zákon o místním referendu.

Podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu má právo domáhat se ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu přípravný výbor, jestliže zastupitelstvo obce nebo zastupitelstvo statutárního města nerozhodlo o návrhu přípravného výboru podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu nebo rozhodlo o tom, že místní referendum nevyhlásí podle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona.

Podle § 57 odst. 2 písm. b) zákona o místním referendu je třeba návrh podat nejpozději do 20 dnů od jednání zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města, kde měl být návrh přípravného výboru projednán, nebo od jednání zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města, na kterém toto zastupitelstvo rozhodlo, že místní referendum nevyhlásí.

V nyní posuzované věci zastupitelstvo města o návrhu na vyhlášení místního referenda rozhodovalo dne 5.9.2017 a místní referendu nebylo vyhlášeno. Navrhovatel podal návrh ke zdejšímu soudu (který je soudem věcně i místně příslušným) dne 8.9.2017. Návrh na vyhlášení místního referenda tak byl podán včas a je přípustný

Zdejší soud proto v dalším kroku posuzoval, zda lze o navržené otázce místní referendum konat, a dospěl k závěru, že možnost občanů vyjádřit se formou místního referenda k otázkám rozvoje své obce, pod který navržená otázka nepochybně spadá, představuje jejich ústavně zaručené politické právo a za splnění zákonných podmínek mají občané na vyhlášení místního referenda právní nárok. Z obecného pohledu tedy o navržené otázce místní referendum konat lze. Posouzení navržené otázky náleží již podle zákona o místním referendu zastupitelstvu a soud v řízení ve smyslu § 91a odst. 1 písm. b) s.ř.s. vstupuje do pozice zastupitelstva; v nyní posuzované věci lze soudem do pozice zastupitelstva vstoupit. Rozhodnutí soudu pak nahrazuje rozhodnutí zastupitelstva (§ 57 odst. 3 zákona o místním referendu). Tato specifická konstrukce ingerence soudní moci do procesu rozhodování zastupitelstva, jako orgánu územního samosprávného celku, je dána významem referenda jako projevu politického práva zakotveného v čl. 21 Listiny základních práv a svobod. Soud poznamenává, že i poměrně krátká lhůta, která váže soud k tomu, aby o návrhu ve smyslu § 91a s.ř.s. rozhodl (30 dnů), je dána právě specifickou úlohou soudu, který má v případě nezákonného omezení politického práva sjednat rychlou nápravu.

Podle § 13 odst. 1 zákona o místním referendu zastupitelstvo obce nebo zastupitelstvo statutárního města na svém nejbližším zasedání usnesením rozhodne o vyhlášení místního referenda, jestliže lze o navržené otázce místní referendum konat, a zároveň stanoví den jeho konání (§ 15) /písm. a)/, o tom, že místní referendum nevyhlásí, jestliže o navržené otázce nelze místní referendum konat /písm. b)/.

Podle § 1 písm. a) zákona o místním referendu tento zákon upravuje provádění místního referenda v obci, není-li územně členěným statutárním městem, v městské části nebo v městském obvodu územně členěného statutárního města a v městské části hlavního města Prahy.

Podle § 6 zákona o místním referendu se v místním referendu rozhoduje o věcech, které patří do samostatné působnosti obce nebo statutárního města.

Podle § 7 zákona o místním referendu nelze místní referendum konat o místních poplatcích a o rozpočtu obce nebo statutárního města (písm. a/), o zřízení nebo zrušení orgánů obce nebo statutárního města a o jejich vnitřním uspořádání (písm. b/), o volbě a odvolání starosty nebo primátora územně nečleněného statutárního města (dále jen "starosta obce"), primátora statutárního města a primátora hlavního města Prahy (dále jen "primátor"), místostarosty nebo náměstka primátora, členů rady obce, města, městského obvodu nebo městské části (dále jen "rada obce"), členů rady statutárního města a hlavního města Prahy (dále jen "rada statutárního města") a dalších členů zastupitelstva obce, zastupitelstva statutárního města, jakož i volených nebo jmenovaných členů dalších orgánů obce a statutárního města (písm. c/), jestliže by otázka položená v místním referendu byla v rozporu s právními předpisy nebo jestliže by rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy (písm. d/), v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení (písm. e/), o uzavření veřejnoprávních smluv k výkonu přenesené působnosti (písm. f/) nebo o schválení, změně nebo zrušení obecně závazné vyhlášky obce (písm. g/), jestliže od platného rozhodnutí v místním

referendu do podání návrhu na konání místního referenda v téže věci neuplynulo 24 měsíců (písm. h/).

Právní předpisy, které upravují konání místního referenda, je třeba především vykládat s ohledem na klauzuli obsaženou v čl. 22 Listiny základních práv a svobod, která má za úkol limitovat kterýkoli subjekt vykládající a aplikující právo při normotvorbě, výkladu i použití politických práv. Tam vyjádřená zásada nezavazuje pouze zákonodárce, nýbrž také orgány moci výkonné i soudy, a projevuje se v tom, že výklad a aplikace pravidel obsažených v zákoně o místním referendu nesmějí být v rozporu se smyslem a účelem zákona o místním referendu. Jinými slovy, výkladem a aplikací právních předpisů by nemělo docházet k tomu, že i přes splnění zákonem daných podmínek k realizaci politického práva hlasovat v místním referendu by bylo z důvodů např. přísného formalismu do tohoto práva nepřipustně zasazeno. To se týká i posouzení přípustnosti navržených otázek, které by měly být občanům v místním referendu položeny.

Zdejší soud dospěl k závěru, že o navržené otázce lze referendum ve městě Velké Meziříčí konat nejen z pohledu obecného, jak bylo již shora dovozeno, nýbrž i z pohledu její konkrétní formulace a z toho plynoucích důsledků, jež může položení této otázky a odpověď občanů na ni vyvolat. Zdejší soud přitom vycházel z premisy, že o navržené otázce je třeba uvažovat v celkovém kontextu správy věcí veřejných a místních a respektovat přitom její význam (a poté význam odpovědi na tuto otázku) pro běžného adresáta, tedy voliče, který v místním referendu rozhoduje. Smyslem konání referenda nemůže být nahrazení rozhodnutí příslušných orgánů státní správy ve správním řízení; tímto smyslem je zjištění politického (či obecněji společenského) názoru občanů. Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 6 a § 7 zákona o místním referendu uvedl, že „...z citovaných ustanovení plyne přípustnost konání místního referenda ve všech věcech spadajících do samostatné působnosti obce s výjimkou taxativně uvedených případů. Samostatnou působnost obce blíže vymezuje ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že ...do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2012, č.j. Ars 1/2012 - 26, publ. pod č. 2718/2012 Sb. NSS). Konání místního referenda dále nemůže bránit samotná skutečnost, že určitá věc případně v budoucnu bude předmětem správního řízení konaného v přenesené působnosti. Na straně druhé nemohou obstát otázky, které zcela zjevně překračují rámec toho, o čem lze v místním referendu hlasovat, např. tím, že rozhodnutí přijaté v referendu o takových otázkách by v rozporu s § 6 zákona o místním referendu přímo ukládalo jednotlivým orgánům obce úkoly, které nepatří do samostatné působnosti dané obce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2012, č.j. Ars 4/2012-47, publ. pod č. 2760/2013 Sb. NSS). Vše právě uvedené navržená otázka podle zdejšího soudu respektuje.

Ze znění otázky „*Souhlasíte s tím, aby město Velké Meziříčí udělalo veškeré možné kroky k zahájení projektové přípravy obnovy Náměstí a přilehlých ulic ve Velkém Meziříčí dle vítězného návrhu jednokolové projektové architektonicko-urbanistické soutěže vyhlášené dne 7.4.2016 městem Velké Meziříčí ?*“ je nepochybné, že se týká investičního projektu, který může mít zcela zásadní dopad na vzhled centra města. Občané města tím, že se vyjádří k této otázce, mohou vyjádřit svoji vůli, zda – jednoduše řečeno – úpravu centra města podle vítězného návrhu chtějí či nikoli. Takovým projevem vůle občanů města je zastupitelstvo a další orgány obce (starosta) vázány v rámci výkonu samostatné působnosti. Zdejší soud považuje za vhodné v této souvislosti poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu, podle kterého „...[o]bčané mají za splnění podmínek stanovených zákonem o místním referendu právo vyjádřit se v místním referendu k plánované výstavbě větrné elektrárny, a to i v těch případech, kdy se o otázce položené v místním referendu rozhoduje ve zvláštním řízení konaném v přenesené působnosti, např. v řízení podle stavebního zákona (...). Jsou-li orgány obce v místním referendu zavázány k provedení určitých úkonů, je třeba zkoumat, zda tyto úkony patří do samostatné působnosti dané obce a zda je lze v samostatné působnosti této obce realizovat. Orgány obce totiž musí mít právní nástroje k realizaci rozhodnutí v místním referendu, kterým byly zavázány (§ 49 zákona o místním referendu). V místním referendu naopak nelze uložit orgánům obce provedení úkonů, které patří do přenesené působnosti dané obce nebo které do působnosti této obce vůbec nenáleží, byť by se dotýkaly zájmů obce a jejích občanů. V opačném případě by omezení stanovené v § 6 zákona o místním referendu postrádalo smysl...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, č.j. Ars 4/2012 - 47, publ. pod č. 2760/2013 Sb. NSS).

Vyhlášení referenda v nyní posuzované věci není v rozporu s § 7 písm. d) ani písm. e) zákona o místním referendu, čehož se někteří zastupitelé údajně obávali; otázka položená v místním referendu ani případné rozhodnutí v místním referendu podle zdejšího soudu nejsou v rozporu s právními předpisy ani se nejedná o případ, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení. Pokud jde o architektonickou soutěž o návrh ve smyslu § 102 a násl. zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), která byla oznámena dne 7.4.2016 a z níž vzešel „vítězný návrh“, o jehož realizaci má být v referendu rozhodováno, tak ta byla ukončena rozhodnutím poroty o výběru nejvhodnějšího návrhu podle § 107 ZVZ. Vyhlášené referendum se tedy samotné soutěže o návrh nikterak nedotýká a nikterak do ní nezasahuje, neboť soutěž je již ukončena. Občané města jsou toliko dotazováni, zda se jim (zjednodušeně řečeno) „vítězný návrh“ úpravy centra města „líbí“ natolik, aby odpůrce podle tohoto návrhu (aniž by bylo zpochybňováno, že jde o „vítězný návrh“) centrum města upravit. Občané města se tedy mají vyjádřit k dalšímu postupu odpůrce navazujícímu na již uskutečněné (a optikou ZVZ již ukončené) procesy vedoucí ke stanovení vítězného návrhu. Navržená otázka tudíž existenci „vítězného návrhu“ nikterak zpětně nezpochybňuje. Autoři „vítězného návrhu“, resp. nejvhodnějšího návrhu (§ 107 ZVZ), nemají přitom právní nárok na to, aby se jejich návrh realizoval. Rozhodnutí o tom, zda se úprava centra města podle „vítězného návrhu“ uskuteční či nikoli, je po ukončení soutěže o návrh na odpůrce (zadavateli soutěže o návrh). Povinnost uzavřít navazující smlouvu o dílo

s autory „vítězného návrhu“ odpůrci neukládá ani ZVZ (ani § 23 odst. 6 ZVZ, jehož porušení se někteří zastupitelé dle vyjádření odpůrce obávají; toto ustanovení totiž dává zadavateli pouze oprávnění jednacím řízením bez uveřejnění navázat na soutěž o návrh), ani soutěžní podmínky ze dne 7.4.2016. Závazek autorů „vítězného návrhu“ (závazek spočívající v povinnosti návrh dopracovat do podoby projektové dokumentace), k němuž se zavázali v čestném prohlášení tvořícím přílohu č. 4 soutěžních podmínek, totiž neznamená povinnost odpůrce (zadavatele) projektovou dokumentaci nechat vyhotovit, nýbrž toliko povinnou připravenost autorů ji vyhotovit, pokud je k tomu odpůrce vyzve. Odpůrce se tedy může rozhodnout, zda vítězný (nejvhodnější) návrh „začne uskutečňovat“ (nechá jej přepracovat do formy projektové dokumentace a poté jej začne skutečně realizovat). Rozhodne-li se návrh nerealizovat, neporuší tím ZVZ ani soutěžní podmínky. Neporuší tedy žádnou veřejnoprávní normu a rozhodnutí o vyhlášení referenda jej nevede ani k porušení žádného soukromoprávního ujednání. Položená otázka tak není v rozporu s právními předpisy ani se o ní nerozhoduje ve zvláštním řízení. Jak správně uvádí žalobce v žalobě, položená otázka nesměruje k rozhodnutí odpůrce jako zadavatele v jednacím řízení bez uveřejnění o tom, komu bude zadána realizace projektu, nýbrž k tomu, zda vůbec centrum města podle „vítězného návrhu“ upravovat.

Zdejší soud nepovažuje položenou otázku ani za nejednoznačnou, jak podle odpůrce namítali někteří zastupitelé. Byť by soutěžní podmínky architektonické soutěže ani protokol o hodnocení návrhů pojem „vítězný návrh“ (který je v otázce použitý) neobsahovaly, je zřejmé, že „vítězným návrhem“ je návrh, který se podle hodnocení poroty umístil na prvním místě a slovy ZVZ se tedy jednalo o „návrh nejvhodnější“.

Zdejší soud tedy i při vědomí obecné zásady minimalizace ingerencí správních soudů do správy věcí veřejných na úrovni komunální dospívá k závěru, že podmínky pro vyhlášení referenda splněny jsou a nadto ani věcně není dán žádný rozumný a ze strany odpůrce dobře hájitelný důvod, pro který by místní referendum nemělo být vyhlášeno. Zdejší soud tedy shledal, že referendum o položené otázce konat lze.

Pokud jde o návrh na vyhlášení referenda společně s volbami, i zde soud dospěl k závěru, že jde o návrh důvodný – a nadto i rozumný. Podle § 15 zákona o místním referendu se místní referendum koná nejpozději do 90 dnů po dni jeho vyhlášení, není-li v návrhu přípravného výboru uvedena doba pozdější. Dnem vyhlášení místního referenda je první den vyvěšení usnesení zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města na úřední desce příslušného obecního úřadu nebo na úřední desce magistrátu statutárního města. Koná-li se místní referendum z rozhodnutí zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města, nesmí být den konání místního referenda stanoven tak, aby připadl do následujícího funkčního období zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města. Podle § 5 odst. 1 zákona o místním referendu se hlasování v místním referendu koná v jednom dni. Koná-li se hlasování v místním referendu současně s volbami do zastupitelstev obcí, do zastupitelstev krajů, do některé z komor Parlamentu České republiky nebo do Evropského parlamentu, koná se ve stejnou dobu, která je stanovena pro konání voleb.

Přestože návrhem na konání místního referenda nelze nutně rozumět návrh na jeho konání konkrétní den (konkrétní datum), z právní úpravy obsažené v zákoně o místním referendu vyplývá, že přípravným výborem navrženým konkrétním datem hlasování je zastupitelstvo zásadně vázáno. Odchýlit se od návrhu konat místní referendum souběžně s volbami do zastupitelstev obcí může pouze z odůvodněných a racionálních důvodů (obdobně usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2010, č.j. 44 A 62/2010 - 19, publ. pod č. 2158/2010 Sb. NSS). Soud, vstupuje-li do pozice zastupitelstva, je tak podle § 13 odst. 1 písm. a) a § 15 zákona o místním referendu povinen – stejně jako zastupitelstvo – určit den konání místního referenda a přitom preferovat datum navržené přípravným výborem, byť datum vyhlášení místního referenda není nezbytnou součástí petitu návrhu ve smyslu § 91a odst. 1 písm. b) s.ř.s. na vyhlášení místního referenda (není ostatně ani povinnou součástí návrhu na konání místního referenda ve smyslu § 10 a § 11 zákona o místním referendu). Soud se tedy (stejně jako zastupitelstvo) od data navrženého přípravným výborem může z legitimních důvodů odchýlit.

V nyní posuzované věci navrhovatel navrhl, aby se místní referendum konalo souběžně s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve dnech 20. a 21.10.2017. Odpůrce pro případ vyhlášení referenda s tímto datem souhlasil.

Zákon o místním referendu obsahuje mimo jiné lhůty, v nichž je třeba uskutečnit některé úkony, jichž je pro realizaci místního referenda třeba. Podle § 21 odst. 2 zákona o místním referendu starosta obce stanoví 25 dnů přede dnem hlasování, s přihlédnutím k počtu oprávněných osob v hlasovacím okrsku (§ 28 zákona o místním referendu), minimální počet členů okrskové a místní komise, který nesmí být nižší než 4. Obdobně stanoví 25 dnů přede dnem hlasování primátor minimální počet členů městské komise. O počtu členů příslušné komise vyrozumí neprodleně starosta obce nebo primátor přípravný výbor.

Referendum je tedy třeba vyhlásit v takovém časovém předstihu, aby mohl starosta obce stanovit minimální počet členů okrskové a místní komise, což se musí stát 25 dní přede dnem konání referenda. Vzhledem k tomu má soud za to, že lze vyhovět navrhovateli a termín konání referenda stanovit na 20. a 21.10.2017.

Ze všech výše uvedených důvodů proto zdejší soud vyhlásil místní referendum ve městě Velké Meziříčí a určil, že se bude konat současně s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve dnech 20. a 21.10.2017.

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 93 odst. 4 s.ř.s., podle kterého v řízení ve věcech místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení; přitom soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů řízení navrhovateli.

V. Právní moc

Usnesení bude doručeno zástupci navrhovatele a odpůrci. Současně bude vyvěšeno na úřední desce soudu; usnesení nabývá ze zákona právní moci dnem vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s.ř.s.).

Soud připomíná, že odpůrce není zbaven povinnosti umístit písemné vyhotovení usnesení neprodleně po jeho obdržení na úřední desku města, ačkoli vyvěšení již bude mít toliko povahu informativní, aby všichni občané města měli možnost se o vyhlášení a datu konání místního referenda dozvědět.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. září 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu